adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 3 2012

Barndomens betydelse

Så har nästan hela sommaren 2012 passerat, och den har varit omväxlande kan man nog säga. Jag lyssnar gärna på radion och blandar då modern musik på musikstationerna med P1 som är min favoritkanal. Under sommaren sänds ju Sommar i P1 och några program har fångat mig mer än andra. Det var intressant att ta dela av den då 17-åriga fotbollspelaren Martas flytt och anpassning till ett annorlunda liv i Sverige. Hennes positiva syn på det svenska var intressent att höra.

Men mest intressant för mig var att lyssna på Marika Carlssons program den 25 juli, där hon berättar om sina funderingar kring att vara adopterad. Jag läser även på SR:s hemsida att hon under hösten kommer att fortsätta turnera med sin soloshow En negers uppväxt. Kanske kommer den i närheten av där du bor, själv skulle jag gärna se den.

Det är alltid spännande när vuxna adopterade ges möjlighet att beskriva sina känslor. Hennes annorlunda utseende har präglat hur hon uppfattat sig själv i olika miljöer. Jag själv, som till det yttre är lik min närmaste omgivning, har naturligtvis andra bottnar i att jag är adopterad. Det verkar vara många olika faktorer som utseendet, ålder vid adoptionen och de genetiska förutsättningarna som gör en till den person man blir som vuxen.

Som ”mottagare” av ett adoptivbarn, vilket det än är, är det viktigt att man låter barnet vara och få utvecklas till den person det ”är”. Att det får bli älskat för den det är. Marika Carlsson funderar mycket över om det längst inne finns en kärna av den man verkligen är eller om allt enbart är kulturella präglingar, och om det var den som visade sig vid hennes 25-årskalas som hon avslutade programmet med att beskriva.

Det finns mycket intressent skrivet omkring barndomen och under sommaren har SVT sänt ett program om Maria Montessori, som också väcker många tankar om den utsatta barndomen och inlärningens betydelse. Den utveckling vi nu ser inom adoption, och som också varit i fokus i sommarens nyhetsrapportering, visar att de barn som numera behöver en familj utanför sitt eget land oftast har speciella behov. Låt oss ta med detta i beräkningen när vi funderar över adoption och lyssna gärna på den senaste SVT-produktionen Välkommen till vår vardag. Den handlar om att speciella barn inte behöver vara annat än just unika så som vi människor alla är, präglade av vårt genetiska arv och vår kulturella bakgrund.

Att med god självkänsla och gott självförtroende har vi alla goda möjligheter till ett gott liv. Det kan vi alla bidra med att ge varandra och då särskilt våra barn.

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION

ANSVARIG UTGIVARE
Carin Fremling

REDAKTION
Ing-Marie Söderberg
Råby 35
755 94 Uppsala
018-31 74 04
tillraby@telia.com

Heléne Mohlin
helene.mohlin@ffia.se

Kerstin Krebs
kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth
rinki.hulth@gmail.com

Pia Ernlo
pia.ernlo@teliasonera.com

Maria Sääw
saaw_maria@yahoo.se

Framsidesbilden:
Liam, Ulrika och Lois Hedstigen i maj 2012 vid rapsfälten i Tågarp. Lois, åtta år, kommer från Armenina/ Quindio i Colombia. Liam, tre år, kommer från Medellin i Colombia.
Foto Helena Green

Vi Adoptivfamiljer nr 3/2012

Ordf- sid 2
Rapport från kontoret - sid 4
Global adoptionsstatistik- sid 6
Förhållanden för adopterade – sid 8
Värdet av familjegrupper – sid 10
Om livskvalitet - sid 11
Möjlighet att söka rötter - sid 12
Åter till Vietnam - sid 14
Boktips - sid 17
Medlemssidan - sid 19
Familjesidan - sid 20

Tillbaka till Vietnam sid 14

Barn- och ungdoms-försäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn – de som kommit tidigare och de som kommer idag – en sjuk- och olycks-fallsförsäkring.

- Försäkringsbelopp 1 200 000 kr
- Läke-, rese- och tandskadekostnader ingår (3% av ett pbb* i självrisk vid sjukdom)
- Skadade kläder och glasögon upp till 0,25 pbb*
- Dagsersättning vid sjukhusvård 200 kr/dag
- Kostnadsersättning upp till 50 000 kr/år i högst tre år
- Ersättning för hjälpmedel upp till 3 pbb*
- Dödsfallsersättning 50 000 kr
- Krishjälp – för barn och familj upp till 10 behand-lingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet till och med 2013-12-31 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt för-säkring individuellt för varje familj.

I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om 180 kr per månad för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare. För mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

**Prisbasbeloppet (tidigare Basbeloppet) enligt lagen om allmän försäkring (1962:381) räknas fram på grundval av ändringarna i det allmänna prisläget. Enligt gällande bestämmelser anges detta av utvecklingen av konsumentprisindex och fastställs för helt kalenderår. Prisbasbeloppet avrundas till närmaste hundratal kronor.*

allians FÖRSÄKRINGSMÄKLARE förenade liv

Från FFIA:s kontor kommer här en rapport över läget i våra länder i augusti.

Senaste nytt från kontoret

Här kommer en rapport om hur läget är på de olika länderna. Ni kan omgående skicka ansökningar till ...

UNGERN. DEN FÖRSTA ANSÖKAN skickades i höstas och vi väntar på barnbesked. Handläggningstiden beräknas till 1-3 år beroende på vilken beredskap de sökande har avseende ålder på barnet och eventuella särskilda behov.

Kort äktenskap accepteras, liksom även äldre sökande då det får vara upp till 45 år i åldersskillnad mellan förälder och barn.

Barnens åldrar är vanligen från tre år och uppåt. Vistelsetiden i landet är cirka en månad, och under vistelsen har familjen stöd av en svensktalande kontaktperson. Vi tar gärna emot fler ansökningar!

KINA. FÖR DE FAMILJER som har valt att adoptera ett barn med särskilda behov via CCCWA:s onlinehandläggning har det i genomsnitt tagit cirka fyra månader från det att familjerna fick besked om ett barn tills dess att de kom hem.

Många sökande har beredskap att adoptera barn med särskilda behov men vi behöver fler.

Handläggningstiden i den ordinarie handläggningen fortsätter att öka konstant och är nu uppe i sex år. Det finns fortfarande inget som tyder på att den utvecklingen skulle förändras utan vi tror att den kommer fortsätta att öka.

Under hela år 2009 arbetade sig CCCWA fram endast en månad i kön och matchade ansökningar inloggade i mars 2006.

2010 blev två månaders inloggade ansökningar (inloggade april och maj 2006) matchade med ett barn. Även under 2011 arbetade CCCWA sig fram endast två månader i kön då ansökningar inloggade i juni och juli 2006 matchades med ett barn.

KENYA. BARNBESKED INOM några månader är också möjligt när man ansöker om adoption i Kenya. Vistelsetiden i landet är cirka sju-nio månader och en i familjen kan ta ut föräldrapenning under vistelsen i landet. Vi tar gärna emot fler ansökningar till Kenya.

COLOMBIA. ÄVEN ICBF tar fortlöpande emot nya ansökningar. Vi arbetar aktivt för att kunna placera fler barn med särskilda behov eller medicinsk historik hos våra familjer som har ansökan i landet. Om man tar emot ett av dessa barn kan handläggningstiden bli betydligt kortare än de dryga fyra och ett halvt år som det rör sig om i den ordinarie handläggningen.

SRI LANKA. När det gäller Sri Lanka så inväntar vi den nya lagen och avvaktar information om eventuellt justerade sökandekrav innan vi kan sända fler ansökningar. Sökande med lankesiskt ursprung prioriteras. Håll er gärna uppdaterade via hemsidan eller ring oss för närmare information.

I INDIEN HAR VI ett antal pilotansökningar på grund av nya riktlinjer; i väntan på utgången för dessa familjer avvaktar vi med nya ansökningar. Undantag görs för sökande med indiskt ursprung. Uppskattad väntetid från avsänd ansökan fram till barnbesked är cirka två år. Glädjande nog fick en familj nyligen besked om vilket barnhem de skulle sammanställa sin kompletta ansökan till.

I Indien är CARA:s onlinesystem för barn med särskilda behov nu i bruk. Bland de barn som finns uppgift om på hemsidan har flera svårare särskilda behov, samt i flera fall en kombination av både fysiska och mentala funktionsnedsättningar.

Av den anledningen har det ännu inte gått att matcha någon av våra väntande sökande med ett barn där.

THAILAND. ÄVEN NÄR det gäller Thailand och DSDW är handläggningstiden nu uppe i cirka fyra år. 2012 års kvot innebar att fyra av FFIAs familjer kunde skicka ansökningar.

Ansökningar utanför kvoten kan skickas utan väntetid i Sverige om man har öppenhet för att adoptera ett barn med särskilda behov. Väntetiden innan man kan skicka sin ansökan är svår att förutsäga. men tidigare har den varit på cirka två år.

I september månad kommer två representanter från Röda Korsets barnhem på besök till Sverige(läs mer på sid 9). 2012 införde även Röda Korset ett kvotsystem som innebär att FFIA kan skicka två ansökningar per år till barnhemmet. Handläggningstiden ligger på cirka två –tre år. Väntetiden är svår att förutsäga men cirka två år.

ÖVRIGA LÄNDER. Bulgarien är nytt samarbetsland för FFIA och i dagsläget iordningställer vi avtalet i landet. Vi beräknas skicka ansökningar senare i höst. När det gäller Vietnam avvaktar vi licens i landet.

Välkomna att höra av er med frågor!

Helene Mohlin
informationsansvarig

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Vill ni vara kontaktfamilj?

Vi har många familjer som efter sin adoption hör av sig och vill vara kontaktfamilj. De känner att de vill dela med sig av sina erfarenheter. Vi vill nu synliggöra detta lite bättre i vår medlemstidning och på våra medlemsidor.

Vi tror också att det finns många familjer som gärna vill dela med sig när tiden gått, och man fått erfarenhet av något specifikt. Det kan handla om att svara på frågor om förskolestart, skolstart, återresor samt tonårsperioden. Det gör alltså inget om er adoption ligger några år bakåt i tiden. Alla familjer behövs.

De flesta frågor handlar dock ofta om hur det var att adoptera från det specifika landet eller hur man informerade sig om och tänkte när man valde ett barn med särskilda behov.

Det betyder så mycket att få tala med någon som vet precis hur det är!

Hör av er så kan vi tala vidare om vad just ni kan bidra med.

Börja skolan

Till kommande nummer av Vi adoptivfamiljer skulle vi gärna vilja få in berättelser om skolstart och även hur det var att börja förskolan när man kom till Sverige som lite äldre barn.

Hur förberedde ni er i er familj? Hur intresserad är man i skolan av adoptionen och de särskilda behov ett adoptivbarn har? Mycket beror förstås på vilken ålder ert barn hade när hon/han kom till Sverige men ändå – hur gjorde man i ert barns skola?

Berätta gärna och dela med er av de goda exemplen! Och hur ni har löst det som är mindre bra!

Vi ser fram emot era berättelser!

Berätta om er adoption

Under det närmaste året planerar vi att ge ut en broschyr med adoptionsberättelser och foton. Vill ni bidra med er väg till adoption eller hur adoptionen gick till i ert land – skriv! Vi vet att dessa berättelser är så uppskattade bland alla som går i adoptionstankar. Ni minns väl själva?

Vill ni dela med er av bilder från ett barnhem ni besökt och kanske en kort berättelse om miljön och känslan där? Så är detta också varmt välkommet!

Ibland kan det vara svårt att komma igång och jag hjälper gärna till med frågeformuleringar som berättelsen kan besvara.

Ser fram emot att höra av er.

Helene Mohlin
tel 031-704 60 80
helene.mohlin@ffia.se

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på Kinaresor!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

KINA RESOR
Telefon 08-545 95 200
www.kinaresor.se

Global adoptionsstatistik är tydlig: Internationell adoption är på nedgång, särskilt i USA. Men länder som tar emot större barn och barn med särskilda behov, har mindre nedgång.

Fler och fler adopterar barn med särskilda behov

USA har alltid varit världens största mottagarland. Från toppnoteringen om 22 884 utlandsadoptioner år 2004 hade antalet sjunkit till endast 12 129 adoptioner 2010.

Antalet adoptioner till Europa har inte sjunkit lika mycket som i USA – från 19 509 år 2004 till 14 487 år 2010, men detta är inte jämt fördelat mellan mottagarländerna.

Italien har drabbats minst av nedgången och har faktiskt ökat antalet adoptioner de senaste åren. Landet kom in sent på spelplanen i Kina och upplevde därför inte lika tydligt effekterna av de stora upp- och nedsvängningarna i landet. Italien har också längre tradition av att adoptera större barn och barn med hälsorelaterade svårigheter eller andra särskilda behov.

FLER OCH FLER LÄNDER ratificerar Haagkonventionen om internationell adoption. Detta stärker kontrollen och flera barn får familjer i sina hemländer. I Indien, till exempel, fördubblades antalet inhemska adoptioner från 2 409 år 2006 till 5 693 år 2010. Samma tendenser ser vi i Kina.

Utvecklingen är bra för barnen, eftersom de får en familj snabbare. Samtidigt blir färre barn tillgängliga för internationell adoption – särskilt de minsta. Därmed förlängs adoptionsköerna och, med dem, väntetiden.

I USA var det en del motstånd då landet ratificerade Haagkonventionen 1 april 2008. Innan hade landet ett myller av lagar och flertalet adoptionsförmedlare i olika delstater. Nu måste alla adoptionsförmedlare godkännas av den amerikanska centralmyndigheten, som är en del av utrikesdepartementet. Flera aktörer valde därför att packa ihop, vissa gick i konkurs på grund av åtstramningen av lagen.

Samtidigt är USA ett givarland. Det är särskilt en del afroamerikanska barn som adopteras från USA till Kanada och olika europeiska länder.

NEDGÅNGEN I EUROPA är mindre. Italien ratificerade Haagkonventionen 1 maj 2000, men det är fortfarande ett stort problem att landet har över 70 adoptionsförmedlare. Bara två av dessa följer de etiska riktlinjerna som krävs för att få vara medlem i EurAdopt.

EurAdopt är en sammanslutning av 30 adoptionsföreningar från tolv europeiska länder, i vilken alla de nordiska adoptionsföreningarna är medlemmar. EurAdopt ställer högre krav på etisk standard än vad Haagkonventionen och lagarna sätter som minsta standard. För att bli medlem i EurAdopt måste adoptionsförmedlarna också dokumentera att de sätter barnens rättigheter i fokus – framför de sökandes önskemål.

SPANIEN KOM OCKSÅ in sent in på banan när det gäller internationell adoption. Fram till mitten av 1990-talet genomförde landet få internationella adoptioner. Landet har en ful förhistoria med rykten om tveksam adoptionspraktik under Francos diktatur fram till 1975, och även åren efter.

Spanien har i dag över 100 adoptionsförmedlare, och endast tre av dessa är medlemmar i EurAdopt. Från 2004 till 2007 var Spanien det näst största mottagarlandet i världen i internationell adoptionssammanhang, endast USA tog emot fler barn. Spanien tillåter också såkallade privata eller ”oberoende” adoptioner, förutom adoptioner via de godkända adoptionsförmedlingarna.

ÄNDÅ ÄR FRANKRIKE DET europeiska land som får ta emot mest kritik angående sin adoptionspraktik. Hela 41 procent av landets adoptioner är så kallade ”oberoende” adoptioner. De genomförs genom att de sökande får ett papper på att de är godkända av myndigheterna som adoptivföräldrar. Sedan ger de sig ut på egen hand i världen på jakt efter barn de kan adoptera.

Utan en organisation som står bakom är risken för att det görs formella fel stor, och faran för att det betalas ut summor som inte borde betalas ut ökar. För att dämpa den internationella kritiken, har Frankrike startat en ”halvstatlig” förening för ”oberoende” sökanden.

Men enligt Païda – landets enda adoptionsförening som är medlem av EurAdopt – följer den halvstatliga föreningen inte upp de sökande särskilt noga. De resterande cirka 40 adoptionsförmedlarna i Frankrike är inte medlemmar av EurAdopt.

Franska myndigheter lägger ofta betydande politiskt press på att ursprungsländerna ska ta emot fler ansökningar, och har enligt EurAdopt/Païda egna adoptionsattachéer på många av sina ambassader.

FRANSKA MYNDIGHETER TILLÅTER också att samma ansökan skickas till flera länder samtidigt. Därmed överbelastas givarländernas register med långt fler ansökningar än de har behov för.

De nordiska länderna har i förhållande till invånarantal genomfört flest adoptioner i hela världen. Norge har haft den största nedgången bland dessa. Det kan ha ett samband med att norska myndigheter har varit något mer restriktiva med sitt godkännande av samarbetsländer, plus att det norska systemet inte tillåter medgivanden för att adoptera barn med särskilda behov. Därmed förlorar Norge kampen mot de länder som tillåter medgivanden för barn med särskilda behov, något som underlättar adoptionsprocessen betydligt för de sökande.

KINA HAR VARIT DET STÖRSTA givarlandet i världen de senaste 20 åren. Innan 2006 blev nästan alla barn på kinesiska barnhem bortadopterade till utlandet.

Efter att Kina ratificerade Haagkonventionen 1 januari 2006 har situationen i landet vänts helt upp och ner. Även om kinesiska myndigheter inte offentliggör detaljerad statistik vet man att antalet utlandsadoptioner sjönk från cirka 14 500 år 2005 till 5 500 år 2010.

En ökande andel är däremot barn med särskilda behov, och det är snart lika många pojkar som flickor som adopteras bort till utlandet. Enligt kinesiska myndigheter, får i dag cirka 80 procent av alla barn som adopteras bort ny familj i sitt eget hemland.

CIRKA 50 PROCENT AV ALLA BARN som adopterades internationellt 2010 kom från länder som inte än har ratificerat Haagkonventionen. Häribland hittar vi viktiga givarländer som Etiopien, Ryssland, Haiti, Vietnam, Syd-Korea, Ukraina och Kazakstan.

Vietnam har dock nyligen fått en ny adoptionslag i landet och ratificerade Haagkonventionen 1 februari 2012.

Guatemala var under en kort period världens näst största givarland, tills dess att landet antog en ny adoptionslag och ratificerade Haagkonventionen 2008. I samband med detta såg man en abrupt nedgång i adoptionssiffrorna – trots starkt motstånd från en lokal advokatlobby och amerikanska adoptionsförmedlare.

Guatemala önskar nu att genomföra ett begränsat antal adoptioner, men måste först städa upp bland ”gamla synder”. Då adoptionssystemet ändrades 2008, blev många aktiva processer från USA stoppade, och myndigheter har sett sig tvungna att spendera mycket energi på att hantera klagomål från USA istället för att få i stånd ett nytt system. Det är inte ovanligt att länder som har haft kraftiga ökningar i antal adoptioner får internationell kritik om svag kontroll, och därför stramar in regelverket. Guatemala, Vietnam och Etiopien är alla exempel på detta.

Oystein Gudim
verksamhetschef på Adopsjonsforum
Siffror och statistik är från
Peter Selman, Newcastle University

Haagkonventionen

Sverige har, tillsammans med 71 andra stater, anslutit sig till 1993 års Haagkonvention om skydd av barn och samarbete vid internationella adoptioner.

Enligt de båda konventionerna ska internationell adoption ske med beaktande av barnets bästa.

Innan det blir fråga om en internationell adoption ska myndigheterna i barnets ursprungsländer utreda om barnet kan få en ny familj i sitt hemland. Om detta inte går ska de utreda om det är till barnets bästa att adopteras i ett annat land.

Myndigheterna i mottagarländerna är ansvariga för att de blivande adoptivföräldrarna är väl förberedda och lämpliga att ta emot och adoptera ett barn från ett annat land

Lär mer: http://regeringen.se/sb/d/14862/a/175337

FFIA:s biståndsprojekt Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Handikappade barn
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

BISTÅND KOLKATA
Katrine Fundin, 08-550 664 26

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Mumbai, Indien
Bertil Reis, 0705 - 41 34 35

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet, Indien. Ann-Louise Olsson, peter.o@live.se

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-704 60 80
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Tara
Carin Fremling, 0702-99 64 04
Eva Minton, eva.minton@tele2.se

BISTÅNDSSAMORDNARE FFIA
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80
britt-marie.nygren@ffia.se
Kristin Törngren: 0707-29 07 87

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
http://www.ffia.se/bistaand.aspx
FFIA Bistånd

Vill du ge ett bidrag?
Din gåva inbetalas till PlusGirokonto 17 04 46-9 eller via autogiro.

Du kan ange om du önskar stödja något projekt eller om du bara önskar lämna ett allmänt bidrag.

Är det vanligare med separationsångest hos adopterade än hos andra? Stannar man oftare kvar i ett dåligt förhållande för att man har svårt att gå igenom fler separationer? Vågar man inte sig in i ett nära förhållande av samma orsak? Eller ger man sig hela tiden in i nya relationer?

Adopterade och deras relationer

Är det så att man som adopterad drar sig särskilt för att bryta upp ur ett förhållande som inte fungerar som det ska? Att man i det längsta försöker leva kvar i trygghet?

Många adopterade vittnar om det. Ändå finns det lika många svar som det finns olika personligheter.

Det finns inte heller särskilt mycket forskning i frågan, eftersom den allra största delen adopterade till Sverige fortfarande befinner sig i tonåren eller just har blivit vuxna.

MICKE, SOM ÄR 46 NU, HAR aldrig levt med sina biologiska föräldrar. Han fosterhemsplacerades som liten, och tror att det spelar en stor roll för hur han lever idag.

I hans relationer är trygghet – och det han kallar framtidsminnen – oerhört viktiga. Att våga lita på att ens stora kärlek finns kvar. Att kunna planera för något, ha gemensamma drömmar. Att inte behöva oroa sig för att den man älskar plötsligt ska försvinna.

Mickes son, som precis börjar komma in i tonåren, är helt central i Mickes liv; Micke har flyttat över halva Sverige för att sonen ska kunna ha både sin mamma och pappa på samma ort, trots att de varit skilda i mer än tio års tid.

Idag vet Micke att han stannade för länge i två långa förhållanden.

Hur han fick kämpa med stor oro inom sig för att bryta upp från mamman till hans son när han såg sanningen, att hon inte var hans stora passion i livet. Men han förstår också mycket väl varför och han inser hur viktig tryggheten är för honom.

PSYKOLOGEN ELISABETH CLEVE som har arbetat på Ericastiftelsen vid Karlaplan i Stockholm under många år och mött adoptivfamiljer som behöver tröst, råd och terapi, säger att anknytningsproblematiken som ändå är central för många adopterade kan visa sig på flera sätt.

Antingen att man inte vågar gå ur ett förhållande när man borde, eller att man inte ens vågar ge sig in en nära relation med en annan person. Att inte våga lita på kärlek.

Den tredje typen är någon som hoppar in och ut ur relationer.

”Har man en gång lyckats knyta an, då har man också möjligheten att sakna. Även om det är smärtsamt att sakna.”

AKKI, 40, SOM KOM till Sverige som tvååring, säger att hon alltid tar ut ångesten i förskott när hon ska lämna något; det kan vara att bryta upp från en semester eller lämna en vän.

– Jag ser avskedet komma en lång tid innan det ska ske. På det viset kan jag ibland inte glädjas åt att träffa personer som jag bryr mig om. Jag ogillar verkligen avsked.

Akki säger att hon nu, med facit i hand, insett att hon stannat kvar alldeles för länge i minst två förhållanden, just på grund av sin separationsångest.

– Fast i tjugoårsåldern kastade jag mig in och ut ur relationer. Jag sökte kickar hela tiden. Som tur var hade jag en väldigt förstående mamma. Hon gjorde mig uppmärksam på min anknytningsproblematik. ”Du ska veta att du varit med om väldigt många separationer” sa hon till mig.

Idag känner Akki sig lycklig i sin relation, gift sedan tre år tillbaka:

– Nu är jag trygg i mig själv och det har jag att tacka min fru Maria för. Hon har en stor del i mitt lugn. Idag kan jag sätta ner foten utan rädsla för att bli lämnad, jag vet mitt egenvärde. Men man måste lära sig att ta hjälp när man mår dåligt. Man löser verkligen inte allt på egen hand. Jag gick i terapi i två år efter en tuff separation och det var det bästa jag gjort. Det förbättrade min relation till min mamma också.

Elisabeth Cleve säger att allt egentligen står och faller med anknytningen. Har man lyckats knyta an som liten, då blir det oftast bra sedan.

– Att en gång ha fått känna känslan av att vara omtyckt. Har man en gång lyckats knyta an, då har man också möjligheten att sakna. Även om det är smärtsamt att sakna.

CAROLINE ADOPTERADES TILL en familj med tre biologiska systrar; hon var bara

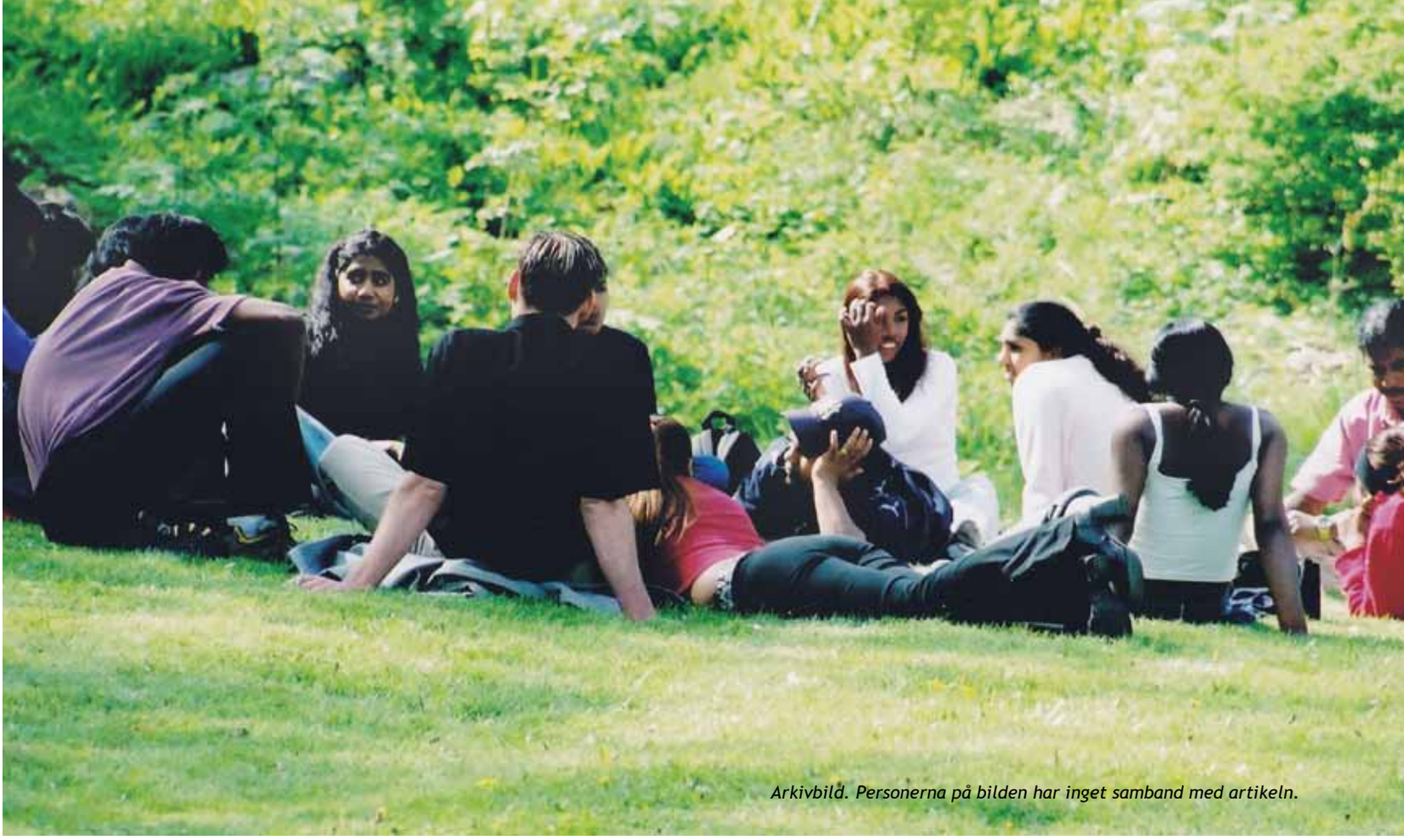

Arkivbild. Personerna på bilden har inget samband med artikeln.

tio månader när hon kom till Sverige från Bangladesh. Hon var efterlängtad av hela släkten och har alltid känt sig trygg; i sig själv, i att våga göra sina val.

Nu har hon just beslutat sig för att separera. Något som varit tufft för hela familjen. Barnen och hennes man har alla på sitt vis reagerat väldigt starkt och med stor sorg.

Hon tror dock inte att hon dragit sig för separationen mer just för att hon är adopterad, utan bara för att hon vet hur jobbigt det skulle bli för dem alla, nu när hon splittrar den familj som för henne var ”den egna början”.

– För mig var det viktigt att försöka få barn tidigt, av så egoistiska skäl som att jag ville se mitt eget utseende i ett barn. Jag ville ha min egen biologiska familj, och jag tror att som adopterad känner man ofta att man vill manifestera sig. Så att det är jag som är stammodern! säger hon och skrattar.

ELISABETH CLEVE BEKRÄFTAR DET. Caroline säger; att många adopterade vill få barn tidigt. Det är ett sätt att skaffa en biologisk släkting. Och hon påminner om att separationsångest kan visa sig lika mycket i den adopterades relation till sina barn, som till sin partner.

AKKI HAR ALDRIG VELAT skaffa barn. Säger att hon inte är mammatypen och att hon aldrig varit särskilt förtjust i barn. Men understryker att det inte ska förväxlas med att hon inte tycker om dem.

Men hur ska man då kunna öva upp sig i att lita på någon annan?

– Det är en svår fråga, det finns ju verkligen inget universalsvar, säger Akki. Men litar man på sig själv, så har i varje fall jag lättare att lita på andra.

– Om jag däremot blir utsatt för svek, ja, då är jag snabb med att helt sonika välja bort den personen ur mitt liv.

Elisabeth tycker att man ska öva upp sig i självreflektion. Att försöka lyssna till sig själv, inte bara låta sig dras med.

– Många adopterade saknar gränser till en början. Vilket ju är fullt förståeligt. Vad man än säger så har man varit nederst på skalan på ett barnhem.

– Att sedan gå från att vara någon som inte har någon, till att vara så efterlängtad och nummer ett, det är ett stort steg. Inte konstigt att anknytningen är det centrala när det kommer till att bli en hel människa, säger Elisabeth Cleve.

Christina Höglund

Besök från Röda Korset Thailand

Vi är extra glada över att få besök av Khun Voraporn Keavalin och Khun Amara Penwannarkun – socialarbetare på Röda Korsets Barnhem i Bangkok.

Den 16 september blir det en familjeträff för barn som är adopterade från Röda Korsets barnhem och deras familjer. Läs mer på vår hemsida www.ffia.se under kalendariet.

Ny kinesisk förskola i Stockholm

Nu finns en ny svensk förskola i privat regi med kinesisk profil. Det är förskolan Mulan på Konradsberg, Kungsholmen i Stockholm. Förskolan har också en engelsk profil för dem som föredrar det som språk.

Inskolningen av barn inför hösten har redan börjat, men du kan läsa mer om Mulan på webben inför kommande terminer: www.forskolanmulan.se. Vill man kontakta förskolan kan man göra det på info@forskolanmulan.se

Att tillhöra en GRUPP

När vi skulle fara iväg till Kina, och hämta vårt första barn, hade vi mycket tankar, frågor, farhågor och känslor.

Vi hade tagit ett väldigt stort steg i livet, som vi egentligen inte hade full koll på. Det har väl ingen egentligen, vare sig man adopterar eller får biologiska barn. På något sätt är allt så självklart när man blir gravid och förbereder sig för att bli föräldrar, man växer in i rollen och tar mycket för givet.

Det gör inte de som tänker adoptera, här kan man inte ta något för givet. Man har antagligen gett upp ett antal gånger, när man inte lyckats bli gravid, eller när förhållanden tagit slut och chansen till barn skjuts på framtiden, eller man bara inte hittar den rätta/rätte och längtan efter ett barn är så stark, så barn vill man bara ha.

DÅ STARTAR processen, vi anmäler oss till en Adoptionsorganisation och hamnar i en första grupp. Utbildningsgruppen. I den gruppen sätts vilt främmande människor ihop och där ska vi få en hint om hur det är att adoptera.

Detta som är så känsligt, ska man våga öppna sig, tala om sitt innersta? Ska man våga fråga saker utan att blotta sin okunskap alltför mycket? Vågar man ställa naiva, enkla, fördomsfulla, kanske självklara frågor?

Vad ska man tycka och hur ska man tycka, ibland dessa okända människor?

Så småningom, efter några träffar lättar det. Vi inser att vi, alla, är lika okunniga. Vi börjar prata med varandra och inte bara med partnern som vi hållt i handen under bordet. Vilka är vi, vad har vi för förväntningar, vilket land sneglar vi åt?

Det roliga med dessa grupper är att vi aldrig frågar varandra vad vi arbetar med, det som brukar vara identiteten annars. Så var det i vår grupp ialla fall, vi pratade om det senare.

NEJ, HÄR HAR VI REDAN EN så gemensam stark sak, så vi kunde kommit nakna utan minsta identitet, vi fokuserar på det vi är där för. Efter ännu några träffar bestämmer vi oss för att träffas lite privat så där, över en middag hemma hos någon.

”Vi blev som en enda stor familj och ett tag tyckte man att man hade koll på alla i staden som adopterat.”

Det blev många middagar, vi fortsatte att träffas och hade koll på ”vems tur” det var att fixa middag.

DÅ, hemma hos varann, började vi se vilka vi var. Våra vägar kanske aldrig hade korsats i andra sammanhang, som via arbete och fritid, så olika var vi.

Vi kom ifrån olika samhällsklasser, levde så olika liv men hade en stor gemensam sak, att få barn.

Sker detta på profylaxövningarna också tro, att man finner varandra så starkt? Kanske, kanske inte.

Vi fortsatte processen mot resan. Resehandlingarna kom och vi hade satts ihop, ännu en gång, med vilt främmande människor. Resegruppen. Ihop med dessa personer skulle vi få uppleva det allra starkaste man kan få uppleva, att ”föda/få” barn. Återigen trevade man, iakttog och började ställa frågor.

Några skulle hämta sitt andra barn och några få sitt första. Det är ganska intressant när man tänker efter, hur vi letar efter gemensamma nämnare. Man vill ty sig till folk och tror att de vet mer än en själv. Den första uppdelningen i vår grupp blev de ”barnlösa” och de som redan hade ett barn. Den uppdelningen suddades senare bort och vi blev ETT och är fortfarande ETT, så ända in i märgen.

VI, GRUPPEN, HAR SKRATTAT IHOP, vi har gråtit, vi har bevittnat hur barnet bara väljer en utav föräldrarna, vi har haft väldigt sjuka barn i gruppen, vi har hjälpt varandra med tips och ideer när tanklösa människor ställt dumma frågor om vår adoption, stöttat vid småkriser mellan barn och vuxna, eller mellan barn och barn, delat många flaskor vin och rest över hela Sverige.

DET FINNS ALLTID NÅGOT att prata om och allteftersom barnen växer kommer nya erfarenheter, stora och små bekymmer.

Träffas de som låg på samma avd på BB på detta vis? Kanske, kanske inte.

Skänker en mycket stor tacksamhet till GRUPPEN och detta sätt att få barn.

Väl hemma igen skildes vi åt, men ses ändå minst en gång om året någonstans i Sverige.

forts på sidan 17

Par som adopterar efter misslyckad provrörsbefruktning har högre livskvalitet än både barnlösa och par utan problem att få barn. Det visar en studie vid Sahlgrenska akademin.

Hög livskvalitet hos dem som adopterat

En forskargrupp har studerat livskvaliteten hos 979 kvinnor och män i Västra Götalandsregionen fem år efter genomgången provrörsbefruktning, så kallad ivf-behandling.

Studien har jämfört par vars ivf-behandling misslyckats med par vars behandling resulterat i barn, par som inte har någon infertilitetsproblematik samt med par som efter resultatlös ivf-behandling valt att adoptera.

Studien visar att livskvaliteten, mätt som psykologiskt välbefinnande och känsla av sammanhang, skattas högst av de par som adopterat.

Lägst livskvalitet hade gruppen vars ivf-behandling inte resulterat i barn, och som fortfarande levde barnlösa.

Marie Berg, professor vid Sahlgrenska akademin, anser att studien visar att livskvaliteten är starkt kopplad till barn, oavsett om de tillkommit genom spontana graviditeter, genom adoption eller som "bonusbarn".

– Resultaten visar att det kan vara viktigt att ta upp alternativet adoption redan när par söker för ofrivillig barnlöshet, särskilt som vi nu kan referera till att adoption ger god livskvalitet. I dag tas diskussionen om adoption ofta upp först när ivf-behandling misslyckats.

Forskargruppen bakom studien består av barnmorskor och läkare verksamma vid Sahlgrenska akademin samt vid fertilitetsenheterna på Sahlgrenska universitetssjukhuset, Kärnsjukhuset i Skövde och länssjukhusen i Borås och Uddevalla.

Artikeln Quality of life after adopting compared with childbirth with or without assisted reproduction publiceras i tidskriften Acta Obstetricia et Gynecologica Scandinavica.

Jonatan Westi
Vårdförbundet webbsida

Kommentarer på nätet:

”Varför upplever adoptivföräldrar högre livskvalitet? Är det att vi är förberedda genom utredning med mera? Är det att vi ser vårt föräldrarskap som ett projekt? (det krävs en viss driftighet att genomföra adoption). Vi kan inte ha längtat mer än föräldrar som lyckats med ivf. Eller kan det vara genenskapen man upplever? Är det lättare att acceptera problem – att man kan vara mer beredd att söka hjälp?”

”Man känner sig utvald som adoptivförälder, och en oändlig tacksamhet!”

”Intressant och glädjande. Som adoptivförälder har jag en egen teori kring varför det är så.

Adoption är till sin natur ett mycket jämställt sätt att få barn som kräver en aktiv insats från båda föräldrar. Adoptionsprocessen är egentligen en graviditet och förlossning som båda föräldrar går igenom på lika villkor.

Detta har jag själv upplevt som oerhört berikande och önskar att fler män kunde få uppleva liknande.”

Arkivbild. Personerna på bilden har inget samband med artikeln

Hej FFIA!

Mitt namn är Christina och jag bor i Borlänge. Jag är adopterad från Madurai, Indien, och kom till Sverige hösten 1994 genom FFIA. I mars i år var jag tillbaka.

Jag skickar med bilder på min återresa, och tänkte att ni kanske vill sätta in någon i Vi Adoptivfamiljer, tidningen som ni skickar ut till folket runt om i Sverige för att visa resultatet av erat arbete. Jag vill säga att ni gör ett otroligt vackert jobb när det gäller adoptioner!

Jag åker tillbaka i december och ska jobba som volontär på mitt barnhem i tre månader, vilket jag tycker ska bli jättespännande.

Hälsningar Christina Nilsson

I Madurai. På runda bilden är Cynthia Tiphagne med, hon hjälpte till med min adoption. Damen i vit rock jobbade på mitt barnhem då jag bodde där och kvinnan i gul sari är socialarbetare.

Undertecknande organisationer anser att adopterade har rätt att få så mycket information som möjligt om sin bakgrund och sitt ursprung, och att praktiska och ekonomiska hinder för detta minimeras.

För att kunna tillgodose dessa behov behövs en permanent verksamhet som kan erbjuda adopterade så väl praktisk hjälp som psykosocialt stöd. Till viss del har detta kunnat erbjudas via adoptionsorganisationer och föreningar för adopterade, men resurserna räcker inte längre för att driva arbetet vidare.

Undertecknande organisationer föreslår därför att minst två tjänster inrättas som finansieras med statliga medel.

ADOPTION SOM ETT BESLUT av samhället har funnits i Sverige sedan 1917. Idag finns drygt 80 000 adopterade födda i Sverige.

De utländska adoptionerna har förekommit som en av samhället sanktionerad verksamhet sedan 1960-talet. Den gruppen adopterade är i dag cirka 50 000 personer. Ungefär hälften av dem är nu vuxna. (www.mia.eu)

Adoption är inte bara då ett barn får en ny familj. Det är en livslång process som påverkar adopterade på olika sätt under olika perioder i livet. För de flesta adopterade kommer tankar och funderingar kring ursprung och rötter.

En del besöker sitt födelseland. Andra vill aktivt söka mer information om sin bakgrund. Några har en önskan att möta sin ursprungsfamilj. Enligt forskning söker hälften av de adopterade information om sin bakgrund. (SOU 2003:49)

Undertecknande organisationer anser att det är en rättighet för adopterade att få så mycket information som möjligt om sin egen livshistoria och att praktiska och ekonomiska hinder för detta ska minimeras.

Antalet adopterade som vill veta mer om sin bakgrund förväntas öka bland annat av följande orsaker:

- Allt fler adopterade har allt mer information om sin bakgrund. Detta inger hopp om att kunna

Sex organisationer som arbetar för adoptivfamiljer och fosterfamiljer har tagit ett gemensamt uttalande om möjligheten för adopterade att söka sitt ursprung, och hur denna kan stöttas av samhället.

Adopterades rätt till sitt ursprung

söka vidare och få kontakt med sin ursprungsfamilj.

- Allt fler adopterade blir äldre. Det finns adopterade som redan som barn och tonåringar vill veta mer om sin bakgrund, men många påbörjar en aktiv sökprocess först när man är vuxen, har bildat familj och/eller när adoptivföräldrarna avlidit.
- Allt fler adopterade börjar intressera sig för sin bakgrund när de själva blir föräldrar och får frågor från sina barn.
- TV-program som "Spårlöst" ökar också intresset för dessa frågor.
- Forum som Facebook lockar adopterade med viss information att söka efter sin ursprungsfamilj.

FÖRUTSÄTTNINGARNA FÖR ATT söka efter mer information är väldigt olika beroende på land och kontakt. I vissa fall finns väl fungerande kontakter. För andra är det ett mycket svårt och mödosamt arbete för att få fram någon information över huvudtaget.

Det finns även adopterade som kommit till Sverige genom enskilda adoptioner och adopterade som kom via organisationer som inte längre finns. För dessa adopterade finns ytterst begränsade möjligheter för att få hjälp med att söka information om sin bakgrund.

I alla led är det viktigt att sökandeprocessen sköts på ett professionellt sätt där den adopterade får rätt hjälp och där man också har kunskap om födelselandet och visar respekt för ursprungsfamiljen.

Idag vänder sig en del adopterade till sociala medier för att på den vägen eftersöka sitt ursprung. Denna väg är en möjlighet, men den är också förenad med stora risker för såväl den adopterade som ursprungsfamiljen. Vi vet av erfarenhet att det är viktigt med en tredje part i början av en kontakt med ursprungsfamiljen.

TANKAR OM ADOPTIONEN och ursprung väcker ofta många funderingar som gör att det ibland kan finnas behov av ett professionellt stöd. Att söka efter biologisk familj är en mycket komplex process och det är av stor vikt att den som genomför sökningen har kunskap och förståelse för internationella adoptioner.

Det är viktigt att stöd erbjuds i Sverige och att inte hela ansvaret läggs på ursprungslandet, som ofta har bristande resurser att kunna hjälpa till. Språket är också många gånger ett hinder.

När en adopterad börjar söka efter mer information om bakgrunden är det oftast omöjligt att veta vad detta kommer att leda till. För många finns inte mer information att få. Då måste det kunna hanteras.

För andra tillkommer information som kan vara svår att acceptera. Att som adopterad få kontakt med sin ursprungsfamilj är sällan slutet, utan början på en ny process.

DET ÄR EN OMVÄLVANDE upplevelse för den biologiska familjen att bli uppsökt och det är inte ovanligt att den har blivit lovad livslång sekretess. Ofta behöver den biologiska familjen stöd i kontakten och någon att prata med. Språk- och kulturskillnader gör att kommunikationen mellan den adopterade och ursprungsfamiljen kan bli komplicerad.

Möjligheterna för adoptionsorganisationer och föreningar för adopterade att kunna ge psykosocialt stöd är mycket begränsad. Försök har gjorts att samarbeta med socialtjänsten i kommuner, men detta har många gånger varit svårt att genomföra i praktiken.

HITTILLS HAR verksamheten för adopterade i första hand skötts av ansvarig adoptionsorganisation eller föreningar för adopterade. I de allra flesta fall gäller ärenden adopterade som är över 18 år, då det är viktigt att det är den adopterade själv som vill söka information och driva processen, inte adoptivföräldrar eller andra anhöriga.

FÖRSLAG ÖVERLÄMNAT TILL MIA (MYNDIGHETEN FÖR INTERNATIONELLA ADOPTIONSFRÅGOR).

- Att minst två tjänster inrättas för att ge adopterade som vill söka sina rötter praktisk hjälp och psykosocialt stöd
- Att ovanstående tjänster finansieras med statliga medel.
- Att ansvaret för kopia av akt även framöver ligger på aktuell adoptionsorganisation.

Adoptionscentrum

Adoptionsföreningen La Casa ALC

AFO - Organisationen för vuxna adopterade och fosterbarn

Barnen Framför Allt-Adoptioner

Barnens Vänner

Familjeföreningen för internationell adoption

På fotot ovan syns Maria Ek, som dock inte har något direkt med denna artikel att göra.

Familjen Blomqvist – FFIA:s första Vietnamfamilj – har sedan sju år haft en ständig längtan tillbaka till Vietnam där dotten Leia föddes. Nu har de återvänt - men längtan finns kvar ...

Resan tillbaka till Vietnam

Jag vet att det finns familjer som inte trivdes i det land där deras barn föddes. Där adoptionsresan av olika anledningar gjorde att känslan och upplevelsen inte var positiv och där man efteråt inte känner någon längtan tillbaka.

Detta gäller dock inte mig och min familj. Vi föräldrar har sedan sju år haft en ständig längtan tillbaka till Vietnam där vår dotter, Leia, föddes.

Det hela började för nästan två år sedan med att min mamma, alltså Leias mormor, som inför sin stundande 60 årsdag hade en enda önskan. Den löd: ”Jag vill att vi åker någonstans. Jag vill bada med mina barn, deras respektive och mina barnbarn”. Totalt är detta sällskap elva personer! Jag och min syster fick i uppgift att välja var vi skulle åka.

Efter mycket funderande, räknande och mer funderande sa min syster: ”Men ska vi inte åka till Vietnam då?”.

Hjälp. Ska vi visa Vietnam, vårt älskade Vietnam för resten av ”familjen”? Kommer Leia tycka att det är ok? Kommer vi att klara av att resa så långt med så många personer i sällskap utan att bli galna?

Efter samtal med Leia och inom vår lilla familj beslöt vi oss dock för att vi skulle åka. Mormor blev så glad så hon nästan började gråta. Hon har tydligen burit på en önskan att få uppleva landet där ett av hennes barnbarn föddes, men aldrig uttryckt den.

VI BOKADE RESAN I VÄLDIGT god tid före avresa. Vi hade med oss fem barn, tre med skolplikt, så det var i samband med något lov som denna resa var tvungen att ske. Och nu i samband med sportlovet 2012 gick resan av stapeln!

Vi landade i Ho Chi Minh City på sen eftermiddag och checkade in på Rex Hotel där. Vi skulle möta upp min syster med familj på takterrassen och vi skulle förenas över vårrullar och kall öl. Det blev ett himla kramkalas när vi äntligen var samlade!

Kompisar. I Saigon fick Leia träffa sin kompis Nils, som hämtades samtidigt som hon 2005

Dagen efter tog vi båten ut till Leias födelsestad, Vung Tau. Som alltid fick jag den pirrande känslan i magen när jag såg Vung Tau och dess berg där framme i horisonten. Att stå där ute på båten och hålla min dotter i handen och se hamnen komma närmare och närmare är berusande! Tänk att det var här vi fick Leia!

Vi var i Vung Tau i 3 dagar. Det är aldrig tillräckligt med tid. Vi flängde mellan att gå och titta i butiker, äta så många olika sorters mat som möjligt och bada i poolen. Vi åkte linbana upp till en nöjespark som hade gjort sig bättre i dagsljus. När vi åkte upp (mest bara för att åka linbana) var det sent på kvällen och vi åkte i en golfbilsbuss runt ett öde nöjesfält. Skräckfilmstankarna var närvarande hos oss vuxna!

DEN ANDRA DAGEN STOd ett besök på barnhemmet på agendan. Leia hade hela tiden makten i sina händer. Hon fick bestämma om det blev något besök, vilka som skulle få följa med och hur länge vi skulle vara där.

Vi föräldrar hade inte så lite ont i magen för just detta besök. Hur skulle hon reagera? Skulle det kännas bra att mormor, moster och kusiner besökte barnhemmet? Hur skulle Leias lillebror reagera på ett barnhemsbesök (han är också född via adoption men från Taiwan)? Alla varningar vi fått om att åka på återresor när barnen var så små ringde som kyrkklockor i öronen. Vad utsätter vi barnen för?

Alla våra farhågor visade sig dock komma på skam…

Vi blev varmt välkomnade allihop av personal från barnhemmet samt två män från en fransk organisation som jobbar där. Leia blev kramad, pussad och uppmärksammad av all personal vi mötte. En otroligt fantastisk upplevelse var att vi mötte en kvinna som hade hand om ett par pojkar i vår resegrupp (när vi fick barnen 2005). Jag kände igen henne och kunde fiska upp några bilder ur min väska där ”hennes” pojkar var med. Hon blev så glad så glad över bilderna! Givetvis fick hon behålla dem och jag lovade att framföra mina hälsningar till pojkarna och deras föräldrar.

De franska männen kunde engelska så de visade oss runt på barnhemmet. Det har blivit större sedan vi var där senast. Nu finns det en bebisavdelning, en småbarnsavdelning, en avdelning för handikappade eller barn med andra svårigheter och slutligen en avdelning för HIV-positiva barn.

DET ÄR SVÅRT ATT KOMMA tillbaka till en plats och inse att om någon hade tagit ett annat beslut så skulle vår dotter vara kvar där. Jag höll hennes hand stenhårt så att hon till slut bad om att få lite blod ner i fingrarna.

Även om barnhemmet är renoverat sedan 2005 så är det fortfarande så mycket som saknas. Många barn har fortfarande inte madrasser i sängarna, väggarna skulle behöva lite färg och sedan är det nog mycket, icke synligt, som behöver åtgärdas.

Vi hade en önskan om att få träffa Mrs Trang Dai när vi var där. När vi kom till barnhemmet så fick vi veta att hon skulle komma kl 14 vilket gjorde att när vi varit på barnhemmet en timme så avslutade vi och åkte tillbaka till hotellet allihop. Vi satt helt tysta och efter en lång stund sa mormor: Tack snälla ni för att jag fått se allt detta.

VI I LILLA FAMILJEN BLOMQVIST, jag, Leias pappa, Leia och hennes lillebror Theo åkte sedan tillbaka till barnhemmet och mötet med Mrs Trang Dai.

Det mötet kändes väldigt speciellt. Vi har inte träffat Mrs Trang Dai sedan den 30 mars 2005 då hon under ceremonin höll ett känslosamt tal om att hennes barn nu fått varsin ny mamma och pappa.

Vi satt inklämda på hennes kontor och väntade. Theo sov och Leia satt tyst och kanske lite spänd på sin stol. Dörren flög upp och Mrs Trang Dai kom in, ropade Leias vietnamesiska namn och fullkomligt kastade sig över henne. Detta är verkligen inget som Leia skulle ha accepterat av vem som helst, men nu såg vi att detta betydde mycket för henne. Mrs Trang Dai tog henne i famnen, satte sig ner på en bänk, pussade, kramade, klappade Leia över håret och kramade henne hårt igen. De satt säkert så i tio minuter och jag svalde hårt och blinkade bort tårarna så gott jag kunde.

Vi pratade under mötet mycket om behoven på de tre barnhem som nu finns i Vung Tau. Det som främst behövs är mat. Ris, grönsaker och olja. Vi pratade ”sponsor”-möjligheter för barnen med HIV och deras dyra bromsmediciner och framtidsutsikterna för barnen på barnhemmen.

Det är svårt att veta om man gör rätt i att skicka pengar direkt till barnhemmet, vilket vi har möjlighet att göra eller om det blir tokigt av tusen anledningar. Jag ska höra med FFIA vad de rekommenderar.

Kanske kan vi med barn adopterade från just Vung Tau starta en fond eller något slags bistånd?

Bebisavdelningen på barnhemmet

JAG HADE NOG inte förstått hur mycket detta möte betydde för Leia. Hon har pratat mycket om det efteråt och nallen hon fick av Mrs Trang Dai är väldigt viktig för henne. Kanske får Mrs Trang Dai just nu symbolisera ursprunget och en del av de vietnamesiska rötterna?

Gjorde vi rätt som åkte på en återresa när Leia bara är sju år? Vårt svar är ja. Vietnam är ett tacksamt land att åka på en återresa ”light” i. Vi började med Vung Tau och barnhemmet för att sedan semestra som vilka andra som helst.

Vi åkte till Phu Quoc för att spendera en vecka där efter dagarna i Vung Tau. På Phu Quoc solade vi, badade och ”semesternjöt” för att sedan avsluta semestern med tre dagar i Saigon. Att få ”bara vara” på denna underbara ö, få njuta av sol, värme, nästan öde sandstränder och goda glassar var välbehövligt för hela sällskapet!

Överallt blev vi uppmärksammade så klart. Dels Leia men även jag som har blont hår. När de som frågade oss, pekade eller bara såg undrande ut fick våra familjeband förklarade för sig fick vi bara positivt tillbaka.

Leia njöt faktiskt av uppmärksamheten och konstaterade att ”alla är glada över att jag åkt tillbaka hit”.

Som en extra bonus så mötte vi upp Familjen Bäckström i Saigon en av de sista dagarna. Vi föräldrar åkte tillsammans till Vietnam för att få våra älskade barn, Leia och Nils, i mars 2005. Nils och Leia sov i sängarna bredvid varandra på barnhemmet och vi familjer har umgåtts mycket sedan dess. Vi njöt av en god middag i Saigon och barnen lekte, lekte och lekte! Mammorna hade mest tårar i ögonen, tänk att vi var i Vietnam samtidigt!

Självklart är alla barn olika och framför allt är åldrarna de befinner sig i olika. Jag ser det dock som en fördel att vi kan åka till båda barnens födelseländer på semester och att just ”åter” i resan får lite mindre betydelse. Jag tror att det stärker barnen att veta hur maten smakar där, hur det luktar i staden där de är födda och hur språket låter.

Den stora återresan hoppas jag att både Leia och hennes lillebror kommer att vilja göra någon gång i livet. Vi föräldrar kommer att göra allt i kan för att då stötta dem (för vi lär väl inte få följa med…).

Längtan tillbaka till Vietnam? Jo, den är fortfarande lika stark som alltid. Vi blir liksom aldrig klara där.

Nästa resa går dock till Taiwan, lillebror Theo har uttryckt att han också minsann vill åka på återresa till sitt födelseland snart!

Madeleine Blomqvist

Att tillhöra en grupp

Forts fr sid 10

Barnkalasen avlöste också varandra, här blandades utbildningsgrupp, rytmikgrupp, och de ifrån resegruppen som bodde i samma stad.

VI BLEV SOM EN ENDA STOR familj och ett tag tyckte man att man hade koll på alla i staden som adopterat.

De flesta gick på allt som FFIA ordnade. Julfester, picknickar och Kinakonsulatets årliga inbjudan. Under småbarnsåren var man väldigt aktiv, när barnen börjar skolan och får nya kompisar och börjar med egna aktiviteter så tunnas träffarna ut.

Vi glömmer aldrig varandra, genom foton och goda minnen kommer alla dessa människor att finnas kvar i ens hjärta.

Nu har vi en tonåring och en lite mindre och har hunnit att resa tillbaka till Kina en gång och besökt tonåringens barnhem. Vi var fyra familjer som åkte tillbaka tillsammans.

VILKEN UPPLEVELSE, OCH ännu mer härliga minnen. Banden stärks otroligt emellan oss när man får åka runt och titta på ”finding place”, en mycket stark upplevelse där man måste få gråta en skvätt.

Det är också kul att få höra hur just ditt barn var ihågkommet hos personalen. Det är så härligt att kunna vara sig själv med dessa goa familjer man lärt känna så väl.

Om några månader åker vi igen till Kina, dags för lillatjejen att få se sin ursprungsby/stad.

Denna gång är vi sju familjer som åker och den åttonde råkar faktiskt bo i Kina just nu. Vi planerar för fullt och korresponderar med resebyrån om allt möjligt. Det är så kul att umgås med alla familjer.

För er som inte naturligt tillhör en grupp via resan kanske ändå hittat vänner genom adoptionens många aktiviteter.

Visst är det kul!?

Pia Ernlo

Camilla Sjöstrand har gått igenom mer än de flesta för att få barn. Nu har hon publicerat sin dagbok som slutar lyckligt med en adoption.

Lång väntan på barn

Att skaffa barn och bli förälder är meningen med livet. För vissa är väntetiden kort, medan den för andra är väldigt lång. Men när man väl har sitt barn hos sig, då är det värt alla besvär på den långa vägen.”

Så inleder Camilla Sjöstrand sin bok ”Ett lyckligt slut”. Hon har gått igenom både IVF-behandlingar och adoptionsutredningar, och det är sina dagboksanteckningar hon delar med sig av.

För en läsare som inte vet så mycket om provrörsbefruktning är det en häpnadsveckande berättelse om hur mycket man kan behöva stå ut med för att få barn den biologiska vägen. Förvisso är det inget litet jobb att ta sig igenom pappersexercisen vid en adopton, men i jämförelse med IVF är det nog en västanfläkt.

Dagboken är väldigt detaljerad, vi följer med hela tiden från utredningar, operationer, hormonstimulering, äggutplockning, återinsättning, ultraljud till nederlag och nya försök och besvikelser.

Efter tredje försöket börjar paret läsa om adoption, de gifter sig, gör hemutredning, ställer sig i kö hos två adoptionsorganisationer. Trots det så väljer de att göra såväl ett fjärde som ett femte IVF-försök. När man läser om hur påfrestande det är, och vad det kostar i pengar, är det i alla fall för mig lite svårt att förstå.

”Men det skulle vara så skönt att inte behöva ge sig in all vetenskap och alla måsten inför en adoption. Tänk att bara lyckas att bli gravid nu och få genomgå en helt vanlig graviditet sen, vilken lycka! Men skulle det inte lyckas nu så tvekar jag inte, utan det är bara att köra igång med adoption i så fall. För ett barn vill jag ha ...”

Efter femte IVF-försöket ger familjen upp och börjar adoptionsprocessen. Vi följer med i alla steg i den också och fram till mötet med det lilla barnet i Litauen. Och naturligtvis är Camilla Sjöstrand lika lycklig som alla andra adoptivföräldrar över sitt barn,

”Det har varit värt alla turer, besvär och tårar på vägen. Man kan inte må bättre än vad jag gör nu. Allt känns jättebra och vi är så glada över vår dotter”.

Den här berättelsen tror jag främst tilltalar dem som varit med om samma saker som Camilla, och känner att det är skönt att dela de upplevelserna. Den är säkert också intressant för den som funderar på IVF, och vill veta vad det innebär.

En adoptivförälder som valt adoption före IVF kanske läser den och känner att den valde rätt ...

Det som stör mig lite i den här berättelsen är att adoption är ett alternativ som kommer så långt ned på listan, efter alla provrörsförsök. Att adoption framstår som ett sista halmstrå, som man tar till när alla andra möjligheter är uttömda.

Boken finns att få tag på hos www.gmlforlag.se

Ing-Marie Söderberg

GIRLPOWER. I mars 2007 träffades vi för första gången, nio föräldrar och syskon från olika delar av Sverige, i Kina för att möta våra flickor. I Changsha, Hunanprovinsen fick vi våra pärlor, som hunnit bli sju år nu. I början av juni träffades vi på Örensbaden, utanför Gränna, för femte året året i rad och både barn och föräldrar hade en mycket trevlig helg.
På bilden är även tre storasystrar och två småsystrar med, även de från Kina.

Ann-Sofie Rudström

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!
tryggt, smidigt och med omsorg!

När goda råd är dyra, finns vi till hands för att hjälpa dig i ditt livs förmodligen viktigaste resa. Vilka är de bästa resvägarna, flygbolagen? Vad säger biljettreglerna? Finns det plats? Går det att förboka platser – även till "den lilla"? Hur går det om…? Ja – frågorna är många. Vi är säkra på att vi kan ge er svar !

Svenska Rese Bolaget

Ta kontakt med oss, så är du en bra bit på väg!
Tyghusgatan 2 , 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Annons

KALENDARIUM

- **16 september** Familjeträff med gäster från Thailand. Mer info på FFIA:s webb
- **22 september** Kursdag i Stockholm för dem som har fått barnbesked och väntar på att få resa. Kl 10-16. Mer info FFIA:s kalendarium på webben
- **11 oktober** Författarkväll med Mary Juusela. Stockholm Förskolan Spiran kl 18-20
- **13 oktober** Informationsträff i Göteborg kring barn med särskilda behov. Mer information på webben längre fram
- **1 november** Manusstopp Vi Adoptivfamiljer
- **10 november** Föreläsning med anknytningstema i Göteborg. Mer info här intill.

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Återresa i grupp till Kina påsken 2013

Vi börjar nu tillsammans med Kinaresor att planera för en resa på cirka tolv dagar runt påsklovet 2013. Resan inleds med några gemensamma dagar i Peking. Har gruppens adopterade sitt ursprung i olika provinser skiljs man sedan åt för att göra ett besök i respektive provinser. Sedan återsamlas gruppen i Shanghai för att göra det avslutande programmet tillsammans.

För att få en uppfattning om hur en resa kan se ut kan man gå in på vår hemsida www.ffia.se/medlem/aaterresor.aspx och läsa. I mitten/slutet av september planerar vi att kunna presentera ett preliminärt program med prisuppgift för resan 2013. Den slutliga planeringen kan göras först när vi utifrån intresseanmälningarna ser vilka ursprungsprovinser man önskar besöka.

Intresserad av att följa med? I så fall är du välkommen att göra en intresseanmälan. Ange namn på dem som vill följa med samt ursprungsprovins man önskar besöka.

Sista dag för intresseanmälan är 30 september. För att en resa skall bli av krävs minst 20 deltagare.

För frågor och intresseanmälan är du välkommen att kontakta Kaisa Hammar, tfn: 031-704 60 93 eller e-post: kaisa.hammar@ffia.se

Föreläsning med tema aknytning

Boka redan nu in den 10 november för en föreläsning med anknytningstema i Göteborg. Som gästföreläsare har vi bjudit in Monica Hedenbro, socionom, leg psykoterapeut, och med dr i barnpsykiatri. Monica är även verksam som handledare och utbildare i familjeterapi/familjebehandling samt samspelsbehandling/Marte Meo.

Många känner säkert till Monica genom filmen ”Att mötas – sett ur det adopterade barnets ögon”, där hon följer barn som nyss kommit till Sverige under den första tiden i den nya familjen. Läs gärna om Monica på www.hedenbro.se

”Det är barnet man måste titta på och förstå för att det ska fungera. Inte på hur man själv ska göra. Då tappar man bort barnets signaler och blir förblindad av sina egna ambitioner”. Monica anser att anknytning är en slutprodukt, som dessutom går att reparera.

Ta tillfället i akt och kom och lyssna till Monica och även träffa andra blivande och varande adoptivföräldrar. Föreläsningen anordnas i samarbete med BFA-A (Barnen framför allt - adoptioner) och BV (Barnens vänner - internationell adoptionsförening).

Inom kort kommer ytterligare information om föreläsningen på vår hemsida så håll utkik där.

Varmt välkomna!

B

familje-
sidan

BILTUR I BOHUSLÄN. Hedvig Skoglund tillsammans med Ella Törnqvist. Barnen kom från från Fuijanprovinsen i Kina i juni 2008.

Maria Skoglund, Järvsö

NYKLIPPT GLAD SOMMAR KILLE. Hugo Cedergren tre år från Fuzhou, Fuijanprovinsen.

Hugo, Oskar och Sara Cedergren

VÅRA FINA GULDKLIMPAR. Liam och Matilda Olsson födda i Thailand. Liam fick vi 2006 i Bangkok och Matilda sommaren 2011 i Songkhla.

Susanna och Johan Olsson

ÅTERTRÄFF FÖR TJEJERNA FRÅN GUANGXI, MARS 2004. Alice, Alice, Lin, Alice och Natalie samt syskonen Henrietta, Hugo och Linn i Sundborn 1-3 juni, 2012. Kramar till Anna och Molly som inte kunde vara med.

Fam Dahlstrand

MYSIG SAMVARO. En bild på våra härliga barn från vår träff i Gränna i maj 2012, där vi hade en mysig och rolig helg tillsammans.

Vi träffades första gången i februari 2011 när vi fick våra barn/syskon i Kina. Från vänster Alma och Elsa, ShanLi och Gaston, Tim och Theo och Victor.

Familjen Frick